

La phrase suivante est grammaticalement intéressante : « *Hij heeft **zijn aanvaller kunnen zien*** » (« *Il a pu voir son agresseur* »).

La phrase est, en fait, au passé composé et la forme verbale de « **KUNNEN** » aurait dû être au participe passé mais on a ici affaire à ce que l'on appelle le « **double infinitif** », solution intéressante pour éviter les « **temps primitifs** » quand on ne les maîtrise pas.

Les deux infinitifs font l'objet d'un **REJET**, derrière le complément (« **zijn aanvaller** »), à la fin de la phrase.

Pour le phénomène du **REJET** du verbe, lisez notre synthèse en couleurs :

<http://www.idesetautres.be/?p=ndls&mod=grammatica&smod=rejVerbes>

Notez que l'on aurait dû avoir plutôt l'**auxiliaire de mode** de la «**POSSIBILITE**», l'infinitif « **MOGEN** » :

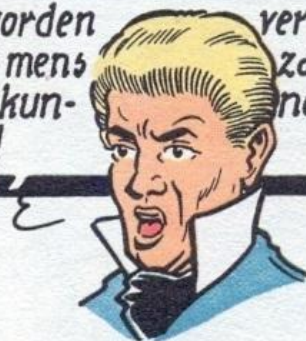
« *Hij heeft **zijn aanvaller mogen zien*** ».

Nee, David Douglas, de assistent, was al naar het buitenland vertrokken! Kaufmann werd niet langs achter neergeslagen, ... hij heeft zijn aanvaller kunnen zien. Als hij tot bewustzijn komt, zal hij mijn onschuld bevestigen!

Maar inmiddels zet ik door! Wij leven in de eeuw van de snelheid! De primitieve middelen om zich te verplaatsen zoals te paard of per rijwiel... dat alles zal door de motoren worden vervangen! De mens zal zelfs eens kunnen vliegen!

Hendrik dweept met dit idee! Het is de moeite om er je levenswerk van te maken!

Ik ben bijna klaar met mijn theorie over het vliegen uiteen te zetten. Ik stel mijn hoop op vaste draagvlakken en een door stoomkracht aangedreven schroef!

Geluk ermee, Hendrik! Wij zullen je beschermen tot Kaufmann hersteld is... Indien hij zou sterven, is dat een ramp voor jou!

